

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2023 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: sędzia NSA Zygmunt Zgierski (spr.)
Sędziowie: sędzia NSA Piotr Niczyporuk
sędzia del. WSA Dariusz Chaciński
Protokolant: asystent sędziego Marek Szwed-Lipiński

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2023 r.

na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej

skarg kasacyjnych

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu

z dnia 23 stycznia 2020 r. sygn. akt II SAWr 695/19

w sprawie ze skargi

na decyzję Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i
Kartograficznego

z dnia 14 sierpnia 2019 r. nr

w przedmiocie odmowy aktualizacji danych ewidencji gruntów i budynków

oddala skargi kasacyjne.

**Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem**

Dariusz Bociański

starszy sekretarz sądowy

jednoznacznie wynika, że Gmina [...] stała się właścicielką spornych działek z mocy prawa, w trybie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2020 r. poz. 65, z późn. zm.), dalej: ugn, na co z kolei wprost wskazał Prezydent [...] w uzasadnieniu decyzji z 8 maja 2008 r., podczas gdy zawarta tam ww. ocena prawna była dla Sądu wiążąca;

- 3) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ppsa w zw. z art. 170 ppsa przez nieuwzględnienie mocy wiążącej wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 czerwca 2018 r., podczas gdy moc wiążąca orzeczenia określona w art. 170 ppsa oznacza, że organy administracji muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu;
- 4) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ppsa w zw. z art. 8 § 1 i art. 11 kpa przez niedostrzeżenie przez Sąd, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji zostało sporządzone w sposób, który nie pozwala na poznanie wszystkich motywów, jakimi kierował się organ przy załatwieniu sprawy, z pominięciem w znacznej części wiążącej dla organu i dla Sądu oceny prawnej zawartej w uzasadnieniu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 czerwca 2018 r., z której wprost wynika, że Gmina [...] stała się właścicielką spornych działek z mocy prawa, w trybie art. 98 ust. 1 ugn, podczas gdy uzasadnienie każdej decyzji musi umożliwiać poznanie stronie wszystkich motywów, jakimi kierował się organ przy załatwieniu sprawy, zaś związanie organu przy ponownym rozpoznaniu sprawy oceną prawną i wytycznymi zawartymi w wyroku sądu administracyjnego ma charakter bezwzględny i jako takie nie dopuszcza żadnych wyjątków;
- 5) art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 2 pkt 8 w zw. z art. 23 ust. 1, 2, 3 pkt 1 lit. b, art. 24 ust. 2a pkt 1, art. 24 ust. 2b pkt 1 lit. b i art. 24 ust. 2c ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2020 r. poz. 276, z późn. zm.) przez przyjęcie przez Sąd zasadności odmowy aktualizacji danych ewidencji gruntów i budynków dla spornych działek polegających na wpisie Gminy Miejskiej [...] jako właściciela tychże działek oraz zmianie ich sposobu użytkowania na użytek dr – drogi, podczas gdy w okolicznościach przedmiotowej sprawy wynika, iż brak było podstaw do wyprowadzenia powyższego wniosku;

- 6) art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 98 ust. 1 ugn przez niedostrzeżenie, że w trybie wskazanego przepisu Gmina stała się właścicielką spornych działek z mocy prawa, co winno skutkować aktualizacją danych ewidencji gruntów i budynków zgodnie z wnioskiem, podczas gdy powyższa okoliczność, jako mająca kluczowe znaczenie dla sprawy, musiała zostać wzięta pod uwagę przez Sąd;
- 7) art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księгах wieczystych i hipotece (Dz.U. z 2019 r. poz. 2204, z późn. zm.), dalej: ukwh, przez przyjęcie, że domniemanie zgodności ze stanem prawnym prawa ujawnionego w księdze wieczystej sprzeciwia się dokonaniu, zgodnie z wnioskiem, aktualizacji danych ewidencji gruntów i budynków, podczas gdy brak było podstaw do zajęcia takiego stanowiska;
- 8) art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 365 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, dalej: kpc, przez przyjęcie związania organów orzekających w postępowaniu administracyjnym i Sądu uzasadnieniem wyroku Sądu Okręgowego we , z 26 marca 2019 r., sygn. akt II Ca 2117/18, podczas gdy uzasadnienie prawomocnego wyroku wydanego w postępowaniu cywilnym pozbawione jest mocy wiążącej, a w niniejszej sprawie nie sposób było przyjąć związania ww. wyrokiem sądu powszechnego.

W dwóch odrębnych, jednobrzmiących odpowiedziach na powyższe skargi kasacyjne organ wniósł o oddalenie każdej z nich oraz zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 ppsa Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. W niniejszej sprawie nie występują, enumeratywnie wyliczone w art. 183 § 2 ustawy, przesłanki nieważności postępowania sądowoadministracyjnego. Dlatego też, przy rozpoznawaniu sprawy, Naczelny Sąd Administracyjny związany był granicami skargi kasacyjnej.

Biorąc pod uwagę tak uregulowany zakres kontroli instancyjnej sprawowanej przez Naczelnego Sąd Administracyjny, stwierdzić należy, że skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych podstaw.

Przed przystąpieniem do rozpoznania zarzutów skarg kasacyjnych, należy wyjaśnić, że w niniejszej sprawie uczestnik postępowania w dniu 2 listopada 2015 r. wystąpiła do Prezydenta o wszczęcie postępowania w sprawie aktualizacji danych w ewidencji gruntów i budynków dla działek o numerach:

..., obręb ... we '...'. W uzasadnieniu wskazała, że wymienione działki są położone na terenie oznaczonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego osiedla ... (uchwała Rady Miejskiej ... r. XIX/603/00 z 23.03.2000 r.) – symbolem 5KD, który to teren jest przeznaczony na ulicę klasy dojazdowej. Działki zostały wydzielone decyzjami wydanymi na podstawie art. 93 ugn.

Organ postanowieniem z 30 listopada 2015 r. odmówił wszczęcia postępowania. Postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem ... Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Geodezyjnego i Kartograficznego.

W wyniku rozpatrzenia skargi uczestniczki postępowania Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu wyrokiem z 19 maja 2016 r., sygn. II SAWr 181/16, uchylił postanowienia obu organów.

Po rozpoznaniu skargi kasacyjnej organu odwoławczego Naczelnego Sąd Administracyjny wyrokiem z 6 czerwca 2018 r., sygn. akt I OSK 1999/16, utrzymał w mocy zakazony wyrok, wskazując, że uczestniczka postępowania miała indywidualny, konkretny, aktualny i sprawdzalny obiektywnie interes prawny w aktualizacji ewidencji gruntów. Jednocześnie, powołując się na treść uzasadnienia decyzji podziałowej, wskazał, że Gmina ... stała się właścicielem spornych działek z mocy prawa, w trybie art. 98 ust. 1 ugn. Zaznaczył przy tym, że brak ujawnienia tego stanu prawnego w księgach wieczystych nie wpływa na rzeczywiste stosunki właścicielskie, a na gminie ciążył obowiązek prawny ujawnienia swego prawa własności działek w księgach wieczystych.

W wyniku powyższego organ pierwszej instancji wszczął z urzędu postępowanie aktualizacyjne. Wobec ustalenia, że przed Sądem Okręgowym toczy się postępowanie z apelacji Gminy ... od wyroku Sądu Rejonowego z 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt I C 73/14, którym to orzeczeniem ustalono, że pozwana

Gmina [...] nabyła z mocy prawa własność nieruchomości obejmujących sporne działki, organ zawiesił postępowanie administracyjne. W wyniku rozpoznania zażalenia strony, Wojewódzki Inspektor uchylił to postanowienie, uznając, że wyrok, który miałby zapasć w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym, może mieć wpływ na zapisy w ewidencji gruntów i budynków, lecz nie wpływa na aktualną możliwość rozstrzygnięcia przez organ wniosku z 2 listopada 2015 r.

Decyzją z 15 maja 2019 r. Prezydent [...] odmówił uczestnicze postępowania aktualizacji danych ewidencji. Organ wskazał, że podstawą prawną wpisania Gminy jako właściciela działek są dokumenty wymienione w art. 23 Prawa geodezyjnego i kartograficznego. Natomiast podstawą do aktualizacji ewidencji gruntów w zakresie zmiany sposobu użytkowania działek jest wniosek zainteresowanego podmiotu ewidencyjnego i wskazana w tym wniosku dokumentacja geodezyjna przyjęta do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Stwierdził, że z decyzji podziałowych wydanych w latach 2001-2011 nie wynika wprost, aby podział nastąpił w trybie art. 98 ugn, a wydzielone działki stanowić miały cel publiczny. W księgach wieczystych prowadzonych dla objętych postępowaniem aktualizacyjnym działek, na podstawie decyzji podziałowych, ujawniono jedynie zmiany w dziale I (oznaczenie nieruchomości), natomiast dział II (właściciele) pozostał bez zmian. W dziale III jednej z ksiąg wieczystych dokonano wpisu ostrzeżenia o niezgodności treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości (w zakresie działki nr [...], przeciwko prawu własności obecnego właściciela na rzecz Gminy [...]. Organ wskazał również, że przed Sądem Okręgowym toczy się spór o stwierdzenie nabycia, na mocy decyzji podziałowych prawa własności przedmiotowych działek przez Gminę. Ponadto organ stwierdził, że do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego nie wpłynął operat geodezyjny, o którym mowa w art. 24 ust. 2b pkt 1 lit. h Prawa geodezyjnego i kartograficznego.

W wyniku rozpatrzenia odrębnych odwołań złożonych przez skarżącego oraz uczestniczki postępowania Wojewódzki Inspektor decyzją z 14 sierpnia 2019 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu wskazał, że ewidencja pełni wyłącznie funkcję rejestrową i nie rozstrzyga sporów o własność, a wprowadzane zmiany są wtórne wobec zdarzeń prawnych, z których wynikają. Aktualizacja danych następuje przez wprowadzenie udokumentowanych zmian do bazy danych ewidencyjnych. Z obowiązujących regulacji wynika obowiązek starosty dokonania w

ewidencji gruntów i budynków wpisu informacji – w zakresie oznaczenia właścicieli nieruchomości – na podstawie wpisów dokonanych w dziale II księgi wieczystej. Organ odwoławczy podkreślił, że w dziale II tych ksiąg wieczystych nie wpisano Gminy jako właściciela. Zaznaczył, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu prawomocnym wyrokiem z 26 marca 2019 r., sygn. akt II Ca 2117/18, zmienił wyrok Sądu Rejonowego z 5 kwietnia 2018 r. w ten sposób, że powództwo oddalił, stwierdzając, że Sąd pierwszej instancji błędnie przyjął, że doszło do wywłaszczenia nieruchomości, kiedy w rzeczywistości doszło jedynie do podziału nieruchomości i to na wnioski ich właścicieli, a tryb określony w przepisie art. 98 ugn przy wydawaniu decyzji nie był zastosowany, gdyż nie wynikało to z obowiązującego wówczas planu zagospodarowania przestrzennego.

Przywołanym na wstępie wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu oddalił skargę W uzasadnieniu wskazał, że postępowanie aktualizacyjne służy rejestrowaniu stanów prawnych ustalonych w innym trybie lub przez inne organy orzekające, a wpisy mają charakter techniczno-deklaratoryjny i nie mogą rozstrzygać o prawie własności i przedmiocie własności. W ramach tego postępowania nie może dochodzić do rozstrzygania sporów o prawa do gruntów ani nadanie tych praw. Sąd wskazał, że organ odmawiając dokonania aktualizacji ewidencji, powołał się na prawomocny wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 26 marca 2019 r. zmieniający wyrok Sądu Rejonowego z 5 kwietnia 2018 r. w ten sposób, że oddalił powództwo uczestnika postępowania, stwierdzając, że w sprawie nie doszło do wywłaszczenia nieruchomości, a postępowanie ograniczone było wyłącznie do podziału nieruchomości, bez zastosowania art. 98 ugn z uwagi na kształt obowiązującego ówczesnie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Sąd podkreślił także, że treść wpisów w księgach wieczystych ma w niniejszej sprawie walor wiążący i organy nie są uprawnione do podważania tytułu praworzeczonego do nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej. Zauważył, że wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 czerwca 2018 r. nie ustalał tytułu prawnego do nieruchomości i w tym zakresie odsyłał strony do postępowania przed sądem powszechnym.

Przechodząc do rozpoznania zarzutów skargi kasacyjnej, należy zaznaczyć, że kontrolowany wyrok został wydany w sytuacji, w której w sprawie orzekał już prawomocnie sąd administracyjny. Zauważyć jednakże należy, że rozstrzygnięcia wydanego przez Naczelną Sąd Administracyjny wyroku z 6 czerwca 2018 r., sygn.

akt I OSK 1999/16, jak i poprzedzającego go wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z 19 maja 2016 r., sygn. akt II SA/Wr 181/16, wydane zostały w celu rozstrzygnięcia kwestii istnienia interesu prawnego przemawiającego za wszczęciem postępowania administracyjnego w przedmiocie aktualizacji ewidencji gruntów i budynków. Twierdzenia sądów, zwłaszcza zawarte w wyroku z 6 czerwca 2018 r., wygłoszone w kontekście interesu prawnego strony warunkującego wszczęcie postępowania nie mogą przesądzać kwestii istotnych dla sprawy dotyczącej aktualizacji ewidencji w zakresie innym niż odnoszący się do wspomnianego interesu prawnego. Odnotowania także wymaga fakt, że wprawdzie w wyroku z 6 czerwca 2018 r. Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że organ wydający decyzję podziałową w uzasadnieniu tego orzeczenia powołał się na skutek wynikający z art. 98 ust. 1 ugn, tj. przejście własności wydzielonej działki drogowej nr 4/1 (nie wchodziła ona w skład przedmiotowych działek) na własność podmiotu prawa publicznego, ale co słusznie odnotował Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku możliwość ustalenia prawa własności spornych działek przysługującego określönemu podmiotowi, możliwe jest w postępowaniu przed sądem powszechnym. Oznacza to, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 6 czerwca 2018 r. nie mógł przesądzić, zastępując tym samym sąd powszechny i przejmując jego kompetencje, iż własność spornych działek przeszła na własność Gminy Miejskiej na skutek zastosowania art. 98 ust. 1 ugn. Tym bardziej, że Sąd Okręgowy zmieniając wyrok Sądu Rejonowego oddalił powództwo wniesione m.in. przez o ustalenie, że Gmina nabyła prawo własności przedmiotowych działek.

Ponadto, jak to wynika z treści wszystkich decyzji zatwierdzających projekty podziału, żadna z działek będących przedmiotem wniosku uczestniczki postępowania nie została wydzielona pod drogę publiczną. Z treści decyzji Prezydenta z dnia 8 maja 2008 r., nr , wynika, iż, jak to wyżej podniesiono, jedynie działka nr (nie będąca przedmiotem żądania) została wydzielona pod drogę publiczną. Z tych tylko względów w motywach rozstrzygnięcia organ przywołał treść art. 98 ugn.

Natomiast wskazana w tej decyzji działka nr 4/4 została wydzielona pod ulicę jezdnoprzestrzenną pieszo-jezdną o charakterze sięgaczowym typu alejkowego z pętlą do zawracania i zielenią skwerową. Identyczne przeznaczenie dotyczy działki nr w decyzji z dnia 11 września 2007 r., nr :

Działki nr ... i ... zostały wydzielona po ulicę klasy dojazdowej (decyzje odpowiednio z dnia 16 września 2008 r. nr ... ; r. i z dnia 25 lipca 2011 r. nr 297/2011). Zaś działka nr ... została wydzielona pod komunikację (decyzja z dnia 3 kwietnia 2001 r. nr 114/2001).

Nawet gdyby przyjąć, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 6 czerwca 2018 r. wypowiedział się co do przejścia własności spornych działek na Gminę, to należy odnotować, że w ocenie doktryny zarówno art. 153, jak i art. 170 ppsa nie mają charakteru absolutnego i wynikające z nich związanie oceną prawną wyrażoną w prawomocnym orzeczeniu tracą swoją moc w wyniku zmiany istotnych okoliczności faktycznych sprawy (zob. B. Dauter, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, wyd. II, LEX/el. 2021, komentarz do art. 153 teza 9, komentarz do art. 170 teza 5). W rozpoznawanej sprawie taką okolicznością jest właśnie wydanie przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyroku z 26 marca 2019 r., którym oddalono powództwo skarżącej kasacyjnie uczestniczki postępowania, i w którym orzekający Sąd uznał, że w sprawie nie doszło do zastosowania art. 98 ust. 1 ugn.

Należy zaznaczyć, że wprawdzie zgodnie z art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby, co oznaczałoby związanie wyłącznie treścią rozstrzygnięcia, a nie wywodów zawartych w uzasadnieniu, ale inny sąd lub organ dokonując samodzielnych ustaleń, nie może ignorować stanowiska zajętego w innej sprawie, w której stan faktyczny był konstruowany na podstawie tego samego zdarzenia, lecz biorąc je pod uwagę, obowiązany jest dokonać własnych, wszechstronnych ustaleń i samodzielnych ocen, które w rezultacie mogą doprowadzić do odmiennych konkluzji.

W konsekwencji zarówno organy orzekające w niniejszej sprawie, jak i Sąd pierwszej instancji nie mogły zignorować ustaleń Sądu Okręgowego we Wrocławiu i uznać wbrew wywodom zawartym w uzasadnieniu tego wyroku, że w sprawie doszło do przejścia własności spornych działek na skutek zastosowania art. 98 ust. 1 ugn.

W świetle powyższego w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego za niezasadne należało uznać oparte na argumentacji pominięcia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 czerwca 2018 r. zarzuty naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ppsa w zw. z art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 kpa, art. 145 § 1 pkt 1 lit. c

ppsa w zw. z art. 153 ppsa i w zw. z art. 193 ppsa, art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ppsa w zw. z art. 170 i art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ppsa w zw. z art. 8 § 1 i art. 11 kpa, a także zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 365 § 1 kpc.

Jak wynika z wywodów dotyczących braku związania wypowiedzią Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartą w uzasadnieniu wyroku z 6 czerwca 2018 r. w zakresie zastosowania w rozpoznawanej sprawie art. 98 ust. 1 ugn, a zwłaszcza w związku z wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 26 marca 2019 r. i wywodami zawartymi w jego uzasadnieniu za niezasadny należało uznać także zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 98 ust. 1 ugn. W rozpoznawanej sprawie brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że decyzja podziałowa Prezydenta Wrocławia z 8 maja 2008 r. wydana na podstawie art. 93 ugn wywarła jednocześnie skutek przewidziany w art. 98 ust. 1 ugn, tj. spowodowały zmiany właścicielskie dotyczące spornych działek, w sytuacji, gdy przepis ten nie stanowił podstawy jej wydania.

Przechodząc do rozpoznania zarzutu naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 2 pkt 8 w zw. z art. 23 ust. 1, 2, 3 pkt 1 lit. b, art. 24 ust. 2a pkt 1, art. 24 ust. 2b pkt 1 lit. b i art. 24 ust. 2c Prawa geodezyjnego i kartograficznego oraz zarzutu naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 3 ust. 1 ukwh, wskazać należy, że z przywołanych przepisów jednoznacznie wynika deklaratoryjny charakter ewidencji gruntów i budynków. Przepisy te wskazują bowiem, że wpisy dokonane w ewidencji wynikają ze zdarzeń wpływających na treść tej ewidencji, takich jak orzeczenia sądowe, akty notarialne czy decyzje administracyjne. Zauważyć przy tym należy, że nie wszystkie wspomniane okoliczności muszą wskazywać na konieczność dokonania korekty bądź zmiany wpisu w zakresie dotyczącym właściciela nieruchomości. O ile bowiem takie orzeczenia jak stwierdzenie nabycia prawa do nieruchomości przez jej zasiedzenie, nabycie praw do spadku i jego dział czy sprzedaż nieruchomości bądź jej nabycie na skutek poświadczenia dziedziczenia będą prowadziły do zmiany wpisu w zakresie właściciela nieruchomości, to nadeślanie przez właściwy organ odpisu ostatecznej decyzji o podziale nieruchomości, doprowadzi do zmiany wpisu dotyczącego działki bądź działek podlegających podziałowi i działek powstających w wyniku podziału w zakresie ich numerów bez zmian dotyczących w zakresie ich właściciela bądź właścicieli. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że zgodnie z § 12 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca

2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz.U. z 2019 r. poz. 393) prawa osób i jednostek organizacyjnych, o których mowa w § 10 ust. 1 pkt 2 oraz w § 11 ust. 1 pkt 1 i 2, do gruntów, budynków i lokali uwidacznia się w ewidencji na podstawie: wpisów dokonanych w księgach wieczystych, prawomocnych orzeczeń sądowych, umów zawartych w formie aktów notarialnych, dotyczących ustanowienia lub przeniesienia praw rzeczowych do nieruchomości, z wyłączeniem umów dotyczących użytkowania wieczystego gruntów i własności lokali, ostatecznych decyzji administracyjnych, dyspozycji zawartych w aktach normatywnych, umów dzierżawy, o których mowa w § 11 ust. 1 pkt 2. W rozpoznawanej sprawie spór dotyczy aktualizacji ewidencji na podstawie decyzji podziałowej z 2008 r. Przypomnieć jednakże w tym miejscu należy, że decyzja ta zgodnie z uzasadnieniem wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu nie wywiera skutku opisanego w art. 98 ust. 1 ugn. Oznacza to, że podstawą korekty wpisu w zakresie prawa własności nie może być przepis § 12 ust. 1 pkt 4 przywołanego rozporządzenia. Analiza pozostałych podstaw wpisu w zakresie prawa własności zawartych w § 12 ust. 1 tego rozporządzenia wskazuje zatem, że w rozpoznawanej sprawie wyłączną podstawą wpisu w zakresie prawa własności jest aktualny wpis w zakresie tego prawa dokonany w księdze wieczystej nieruchomości. W związku z brzmieniem wpisów zawartych w dziale II księgi wieczystej nieruchomości obejmującej sporne działki niewskazującym, że ich właścicielem jest Gmina Miejska , brak jest podstaw do dokonania korekty wpisu w ewidencji gruntów i budynków wskazujących tę gminę jako właściciela spornych działek. Tym samym w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego w rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 2 pkt 8 w zw. z art. 23 ust. 1, 2, 3 pkt 1 lit. b, art. 24 ust. 2a pkt 1, art. 24 ust. 2b pkt 1 lit. b i art. 24 ust. 2c Prawa geodezyjnego i kartograficznego oraz art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ppsa w zw. z art. 3 ust. 1 ukwh.

Mając powyższe na uwadze, Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, wobec czego działając na podstawie art. 184 ppsa, oddalił skargi kasacyjne.

Odnosząc się do wniosku pełnomocnika organu o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, wyjaśnić należy, że brak było podstaw do uwzględnienia tego żądania. Z akt sądowych wynika, że odpis skargi kasacyjnej przesłany pełnomocnikowi organu 5 maja 2020 r. Stosownie do art. 179 ppsa 14-

dniowy termin do wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną upłynął zatem w dniu 19 maja 2020 r. Natomiast pisma procesowe stanowiące odpowiedzi na skargi kasacyjne, pomimo że datowane są na ten dzień, zostały nadane w placówce pocztowej dopiero 21 maja 2020 r., tj. po upływie wskazanego powyżej terminu. Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 listopada 2012 r., sygn. akt II FPS 4/12, nie stanowi odpowiedzi na skargę kasacyjną, w rozumieniu art. 179 ppsa, pismo procesowe strony wniesione po upływie terminu określonego w tym przepisie. Pisma z 21 czerwca 2020 r., z powodu uchybienia 14-dniowemu terminowi do wniesienia odpowiedzi na skargi kasacyjne, nie mogły zatem stanowić odpowiedzi na te skargi, a wniosek w nich zawarty o zasądzenie zwrotu kosztów nie mógł być skuteczny.

**Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem**

Dariusz Bociański
sekretarz sądowy